

както е видно отъ неговия бележникъ. 4) Въвежда се учебната година отъ 11 месеца, като се опредѣля нейното начало и край. 5) Въвежда се приключване на учебната година съ изпитъ на ученицитѣ. Въ дневника си отъ 3 май 1859 год. той пише: „Направихъ на ученицы-тъ първъ пжтъ изпитаніе и беше дошелъ Тодоръ Бурмовъ, учителъ отъ Габрово да изпитва ученицитѣ“, а на 4 юлия 1865 год. пише: „Ходихъ въ Габрово на изпитанія-та, отъ дѣто ма бѣха повикали“. Тия два факта показватъ каква честъ и внимание първата българска гимназия на Априлова въ Габрово отдава на учителевата дейность и на педагога Попъ Марина по произвеждане на изпититѣ въ Габрово и Севлиево. 6) Въвежда се произнасяне на слово отъ страна на ученицитѣ при свършването на учебната година. Словото се произнася отъ най-силниятъ ученикъ, отправено къмъ присъстващитѣ официална гости и родителитѣ на децата по случай изпититѣ.

Маринъ Софрониевъ духовно лице.

Трѣбва да се съжалява, че първитѣ хора по учебното дѣло въ Севлиево не сж преценили добре качества и достойнствата на даскалъ Маринъ като училищенъ реформаторъ и педагогъ и сж го принудили да напусне това поприще, като сж го уволнили. Следъ това уволнение, той се принуждава да отвори частно училище въ Севлиево, ималъ е успѣхъ, но не е билъ оставенъ на спокойствие отъ противницитѣ си. Скроява му се едно обвинение, за да се прости за винаги съ учителството, на което беззаветно се е билъ предалъ. Въ дневника си съ дата 5 декемврий 1865 год. той пише: „Отидохъ въ Ловечъ да ся разходя, и кондисахъ у вуйчови Маринчови; тамъ преседяхъ три-четири дена. И поканиха ма долнокрайнци и Владиката да мя упопятъ, но азъ не имъ се врекохъ, и си отидохъ на 9. Декемврия въ Севлиево“. Въ това време той билъ изпадналъ въ много тежко материално положение, за да се принуди да стане попъ: „Секи се радва на нова-та година, само азъ сиромасъ умнемень, ухахаренъ, смазанъ, обезчестенъ и въ джобъ-атъ нѣмамъ двѣ пары, че какъ ще искарамъ нова-та година Богъ да ми е на помощ“. Попъ Маринъ се ржко-полага на 26 май 1866 год. отъ Ловчанския владика Иларионъ за дяконъ, а на 12 юний сжщата година за свещеникъ въ Ловечъ. Още сжщата година севлиевци го поканватъ и извикватъ за свещеникъ за старата църква Св. Пр. Илия. Той приема това, като пожелава да си бжде и редовенъ преподавателъ въ училището. Следъ като е билъ канонизиранъ за икономъ Попъ Маринъ отъ Търновския владика, трѣбвало е да се иска разрешение отъ турското правителство да бжде утвърденъ като църковенъ администраторъ-Архиерейски намѣстникъ за Севлиевската околия.